

Hilarische besjes zijn ook ontroerend

Door Karin Veraart

Een van de drie had ooit een stoere geliefde met een pak van slangenhuid. Slangen laten hun vel op enig moment achter zich en daarvan was dan die outfit gemaakt. Zag er kek uit. Daarover zijn ze het wel eens, de vriendinnen. Misschien hadden ze alle drie wel een zwak voor hem, maar er kon er maar een met de held vandoor gaan. Lang geleden is het. Inmiddels hebben ze zelf een schrompelhuidje.

Ruim zeventig zijn de dames in Slangenvel, een nieuw stuk van Bodil de la Parra bij Orkater; zelf speelt ze Helga, een mensje met heimwee naar het oude Indië; Margôt Ros en Wimie Wilhelm zijn haar tegenspeelsters - respectievelijk als de keurige Sofie en de meer vrijgevochten Lidwien.

Leeftijdgenoten De la Parra, Ros en Wilhelm wisten elkaar al vaker te vinden; als trio maakten ze bijvoorbeeld ook Onder Vrouwen. Nu ook weer, bij het schrijven van Slangenvel kreeg De la Parra input van de andere twee. Anekdoten over oma's, moeders en tantes werden verwerkt tot herkenbare, op sommige momenten zelfs vertederende personages.

We zien ze steeds bij elkaar op bezoek komen, een beetje roddelen, ruziën en met een mengeling van milde (zelf-)spot en melancholie herinneringen ophalen en dromen; elk op hun manier nog steeds over die ridder op het witte paard. De actrices, alledrie begin veertig, zijn niet overmatig geschminkt: een beweginkje hier, een bepaalde houding soms en zie, drie dappere besjes die elkaar steunen.

Slangenvel is aldus een toegankelijke, onderhoudende voorstelling. Ira Judkovskaja regisseerde met vriendelijke doch strakke hand: prettig abstract op zijn tijd, met mooi gebruik van de muziek van Beppe Costa.

De dames schieten heen en weer tussen hilarisch en ontroerend. Op de avond van de première raakte daarbij het evenwicht een beetje zoek: de struise Lidwien heeft de lach aan haar kont en het premièrepubliek is gul. Zo gul, dat er om situaties heel hard gelachen wordt terwijl ze toch minder vrolijk zijn. Voor de timidere personages van Ros en De la Parra lijkt dat soms lastig. Maar dat kan gaandeweg veranderen, waardoor er meer ruimte komt voor de nuance.

De Volkskrant, 28 december 2005